

Parteneriatul educațional

Fundamentul teoretic al parteneriatelor școală- familie- comunitate

Prof. învățământ preșcolar Mirela Liliana MUNTEANU
GPP Nr.53 Oradea

Prin parteneriat înțelegem punerea de acord a modalităților de realizare a obiectivelor și scopului bine definit, existând permanent informarea reciprocă a școlii și a familiei cu privire la identificarea problemelor ce privesc copilul.

Parteneriatul școală – familie – comunitate, poate influența atât randamentul școlar cât și comportamentul prosocial al copiilor. În cazurile când această colaborare funcționează în parametri reduși, apar dificultățile și barierele care împiedică colaborarea acestor factori, având efect negativ cu privire la activitatea școlară și socială a copilului. Diminuarea colaborării școală – familie este influențată de diferiți factori, dintre cei mai importanți fiind subiectivismul părinților sau o concepție personală despre educație (Cucos, 1994). Parteneriatul școală - familie – comunitate, este o latură a relaționării școală – comunitate reprezentată de interacțiunea dintre școală și familie. Colaborarea cu comunitatea vizează dezvoltarea comunității, problemele copiilor trebuie abordate social și nu individual organizând acțiuni la nivelul comunității (Chioncel, 2007).

Primul factor educativ care își pune amprenta pe întreaga dezvoltare a personalității din viața copilului este familia. Copilul beneficiază de primele valori sociale care sunt transmise de familie înainte de a ajunge la educația instituționalizată. Școala este locul principal specializat „în pregătirea oamenilor pentru muncă și viață”, iar principalii factorii care contribuie la atingerea obiectivelor în realizarea procesului educațional, sunt: familia, școala, mediul social, mass-media și instituțiile culturale (Cucos, 2006, p.15).

În realizarea parteneriatelor cu părinții, este important să-i privim pe părinți ca și participanți activi care au o contribuție de valoare în educarea copiilor săi, să valorificăm informațiile primite, să urmărească permanent progresul copiilor, să ia parte la adoptarea deciziilor de organizare a activităților extrașcolare (Bistruceanu, 2005). Comunitatea reprezintă „o colectivitate socială distinctă care poate fi identificată la diferite niveluri ale structurii sociale care angajează valori norme și obișnuințe cu semnificație pedagogică directă și indirectă”. Școala reprezintă instituția specializată în proiectarea și realizarea activităților educaționale în cadrul procesului de învățământ care exprimă deschiderea spre comunitate (Cucos, 2002, pp. 60-61).

Instituția școlară. Parteneriat și implicare

Parteneriatul educațional este considerat o condiție de dezvoltare a instituțiilor socio-educative bazate pe școală și comunitate, este un concept din punct de vedere al abordării curriculare a educației, care se identifică cu nevoia cunoașterii, respectării și valorificării diversității, iar ca și atitudine în câmpul educației, parteneriatul presupune acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite, egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună și interacțiuni acceptate de toți partenerii. Parteneriatul educațional este o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional (Vrășmaș, 2002).

În domeniul educației, parteneriatul factorilor sociali implicați trebuie să corespundă unui set de valori fundamentale pe care partenerii le privesc drept valori comune. Astfel pentru a realiza un parteneriat în domeniul educației este necesară schimbarea treptată a unor valori, principii, atitudini, comportamente, la nivelul factorilor sociali cu putere de decizie, al resurselor umane implicate în educație, al reprezentanților diferitelor instituții comunitare, al părinților și al copiilor care sunt cuprinși în sistemul de învățământ (Bîrsan-Pescaru, 2004).

Necesitatea parteneriatului educațional în sprijinul calității în educație

Rolul parteneriatelor educaționale este de a cunoaște reciproc nevoile, atât ale copiilor, cât și ale unității de învățământ, dar și implicarea ambelor părți de a satisface aceste nevoi, constituind „procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți, care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune”. Termenul de „parteneriat” este o asociere a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă „modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun” (Băran-Pescaru, 2004, pp. 21- 22).

Parteneriatul educațional se pot organiza la nivel macro și microsocioal prin derularea unor proiecte și prin necesitatea desfășurării unor programe de formare continuă specifice învățământului preuniversitar care includ reprezentanți din diferite categorii și instituții ale comunității, promovând valori comune partenerilor implicați (Ionescu, Negreanu, 2006, p. 302).

Parteneriatul educațional presupune abordarea curriculară a educației, ce se poate desfășura ca un fenomen social și pedagogic care vizează respectarea și valorizarea diversității unicității fiecărei ființe umane și multiculturalității” (Vrășmaș, 2002, p. 18).

Parteneriatele educaționale promovează valorile general umane prin cooperare în diferite domenii ale cunoașterii sub diverse aspecte ale practicii și vieții individuale și sociale, începând de la vârsta timpurie.

„Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!” și rolul parteneriatelor educaționale

Programul „Școala Altfel” a fost implementat în anul școlar 2011- 2012, iar în anul școlar 2012- 2013 a fost redenumit ”Să știi mai multe, să fii mai bun!”. Scopul acestui program este să implice toți copiii și cadrele didactice în activitățile desfășurate care să răspundă intereselor și preocupărilor diverse, punând în valoare anumite domenii care nu sunt prezente în curriculum. Tipurile de activități organizate pot include: activități culturale, activități tehnico-științifice, activități sportive, activități de educație pentru cetățenie democratică, pentru promovarea valorilor umanitare, activități de educație pentru sănătate și stil de viață sănătos, activități de educație ecologică și de protecție a mediului, activități de educație rutiera, PSI, educație pentru reacții corecte în situații de urgență (OMECTS nr.5635/2012).

Programul național „Să știi mai multe, să fii mai bun”, contribuie la dezvoltarea competenței de învățare și a abilităților socio-emoționale ale preșcolarilor/elevilor, prin includerea unor activități educative de: transdisciplinaritate, de învățare prin experiență, proiectate în parteneriat cu familia, agenți economici sau organizații non-guvernamentale, bazate pe constatările unor cercetări și bune practici din domeniul educațional. Competența de învățare se compune din cunoștințe, abilități, valori și atitudini specifice, iar abilitățile socio-emoționale se compun din: autocunoaștere, conștientizarea dimensiunii sociale, abilități de relaționare, luarea deciziilor în mod responsabil (Panait & Radu, 2016, pp. 6 – 9).

În cadrul Programului național „Să știi mai multe, să fii mai bun!” obiectivele și activitățile proiectate și derulate trebuie să răspundă intereselor copiilor preșcolari/elevilor, iar preocuparea cadrelor didactice va fi prioritară identificării soluțiilor la provocările întâmpinate în dezvoltarea competenței de învățare și a abilităților socio-emoționale. Astfel strategiile și tehnicile de învățare abordate cu succes în „Să știi mai multe, să fii mai bun” vor fi integrate în procesul de învățare

din cursul anului școlar. Activitățile derulate în săptămâna ”Școala altfel”, vor fi implementate de cadrele didactice în parteneriat cu familia și comunitatea, iar evaluarea activităților are ca scop identificarea unor soluții practice și eficiente în dezvoltarea competenței de învățare și a abilităților socio - emoționale ale copiilor. Analiza acestui program va urmări satisfacția cadrelor didactice privind activitățile și rezultatele, nevoile și dificultățile identificate la copii și măsurile de remediere pentru desfășurarea activităților (O.M.E.N.C.Ș. nr. 5034/29.08.2016).

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, A. (2004). *Parteneriat în Educație*. București: Editura Aramis
2. Bistruceanu, C. (2005). *Sociologia familiei*. București: Editura Fundației „România de mâine”.
3. Chioncel, N., A. (2007). *Educație – Cultură - Societate, Școală pentru comunitate*. Editura Universității din Oradea.
4. Cucuș, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
5. Cucuș, C. (1994). *Raționalitatea activității instructiv-educative și proiectarea pedagogică, în Psihopedagogie*. Iași: Editura Lumen.
6. Panait, L.& Radu, E. (2016). „Școala altfel”, laborator de învățare. *Ghid de implementare „Școala Alfel”*, pp. 6 – 9.
7. Vărășmaș, E., A. (2002). *Parteneriatul educațional*. București: Editura E.D.
8. *** M.C.T.S. (2008). Curriculum pentru învățământul preșcolar 3-6/7 ani.
9. *** OMECTS nr.5635/2012
10. ***O.M.E.N.C.Ș. nr. 5034/29.08.2016